

borg je weg, veilig diep weg. — Geen mens had daar iets mee te maken. Had ze toch nog nooit gedaan, zelfs vroeger thuis niet. Wat hadden ze 't niet altijd heerlijk met elkaar gehad, allemaal weer eens thuis, wat hoorde je dan bij elkaar! En toch — je harte-deur hield je potdicht. Mocht iemand die op een kier willen zetten, dadelijk werd ze dan smalend: „sjonges, wat word jij sentimenteel“, met een smak weer dichtgegooid. „Week“ en „melig“ heette dat. —

Maar — was dat goed geweest? Waarom kwam 't dan nu als een bergenhoge schuld op haar aan? —

Och wat, schuld, vooruit, niet piekeren, 't zaakje opruimen en dan naar bed, morgen moest ze weer fris zijn voor haar peuters. Die wisten nog niet van moeilijkheden, hun hoofdjes waren nog niet zwaar en moe van veel denken, gelukkig maar!

— — — — —
De volgende morgen stapte Anneke met de haar eigen opgewektheid naar school en niet veel later zat ze voor de klas. Eerst vertellen, dat was geen straf. Ze vertelde graag, dan gaf ze zich helemaal. Tenminste — als ze alleen was! Daar had je weer zo iets, vloog door haar heen, verstoppertje spelen!

Maar 't duurde niet lang of de geschiedenis van Mozes hield Anneke en haar kleuters gevangen. 't Kleine hulpeloze kereltje, dat vooral niet hard mocht huilen om de soldaten

van den bozen koning. De angst en zorg van de ouders werden hun angst en zorg. Maar eindelijk hadden ze er dan wat op gevonden. De vader ging met 't kleine biezen mandje naar dat diepe, donkere water om 't op een veilig plaatsje weg te stoppen. De moeder bleef thuis, helemaal alleen nu, met 'n schreiend verdriet om haar kleinen jongen. De kinderen leefden 't allemaal mee....

Maar opeens klonk een stemmetje. Natuurlijk Hansje, hij was er altijd zo helemaal „in“. En z'n kleinkindergewoonte om dan hardop te gaan denken, liet Anneke soms maar gaan. Vooral zoals hij nu naar buiten keek, naar de blauwe lucht. Dan waren z'n hertjes altijd met iets ernstigs bezig. —

„Ja, maar,“ klonk 't langzaam, „dat is toch eigenlijk een beetje dom van z'n moeder. God kan toch voor 'm zorgen. God weet alles enne.... da's toch fijn!“

De laatste woorden had hij vlug eruitgegooid, zich ineens bewust blijkbaar van z'n eigen alleenklinkende stem. Angstig spiedend keken z'n donkere ogen naar Anneke, wat ze dáár nu wel van zeggen zou.

Maar ze zei niets, ze kòn niet. Stil was 't in haar hart geworden, doodstil. Ze schaamde zich: ....enne.... da's toch fijn!

„Ja,“ dacht ze, „Wij jongeren“, „als ons geloof niet wordt als van een kindeke, we komen geen stap verder!“

COR VAN OSTADE.

HET PRINSJE

Het hek rondom de koninklijke tuinen
had hoge, gulden, scherpgepunte spijlen,
Zoo hoog-als zelfs geen zonnebloemen reikten.
Daarbinnen speelde 't prinsje dan bijwijlen.

Hij voerde soms de gratievolle zwanen
en streelde langs de koppen van de herten,
die schuchter op de tere poten stonden,
zachtzinnig starend in de groene verten.

Hij liet op 't koele water der fonteinen
een krullend rozenblaadje spelend glippen,
beschroomd voor 't stram geleide der lakeien.
Geen zweem van glimlach was ooit om hun lippen.

In 't bedje achter kostbare gordijnen
lag 's avonds 't prinsje vol van vreemde vragen.
Hoe 't wezen zou in geurend hooi te slapen....
En.... of hij.... klompjes ooit zou mogen dragen....

JO KALMIJN—SPIERENBURG.